

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja a poštano vred in v Mariboru a pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 25 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobó se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vretice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Nevihita na Dunaji.

Zimo imamo in zoper navado hudo zimo. Po zimi pa sicer nevihte niso v navadi in vendar imamo sedaj nevihto, hudo nevihto, pri visoki vladi na Dunaji. Grof Taaffe je pri svojem odgovoru na besede kneza Schwarzenberga v državnem zboru une dni neki hudo razžalil »nemško levico«. Grof Taaffe sicer ni povedal nič novega, ampak je rekel, kar smo vsi znali, da pride v svojem času na mesto barona Pražaka za ministra drug mož pa za iste posle, kakor so bili Pražakovi — tedaj za češko kraljestvo. Enak minister je za nemško levico grof Kuenburg, za Poljake grof Zaleski in za »klub konservativcev« pa opravlja minister za poljedelstvo, grof Falkenhayn blizo isto službo.

V tem bi tedaj ne bilo nič uzroka za nemško levico, da se vznemirja in toraj odpove vladi svojo pomoč, kakor jej jo je dajala doslej. In vendar je to storila, čemu pa neki? Najbrž zato, ker je mislila, da grof Taaffe ne more brez nje biti in ker njej nikoli ni bilo za pravico, želela je, naj ima ona svojega ministra, češkemu ljudstvu pa ga ni treba in ga celo ne sme dobiti, ako ona ne dovoli v to. Nemški minister-rojak pa je tudi takoj prosil slova in nemška levica ga je zato pohvalila, češ, da grof Taaffe ne sme ničesar storiti, ako grof Kuenburg ne privoli. Se ve, da taka misel n' bila grofu Taaffe po volji in odtod velika nevihta pri nemški levici ter hoče ona takoj stopiti v opozicijo t. j. v državnem zboru se zoperstaviti vsemu, kar hoče vlada doseči in se tudi mora doseči.

Brez nemške levice pa v resnici vlada v državnem zboru nima večine za svoje namene in če te nima, kako hoče, more kaj doseči? V tem je po takem dober svet drag in težko, če ga ima kdo k redu za visoko vlado. Z nemško levico ne mara iti klub poljskih poslancev in ona ne mara kluba konservativcev, manjši klubi pa v tem ne izdajo veliko — v resnici, kakor so

strank sedaj v drž. zboru, ne da se dobiti večina niti za liberalce, niti za konservativce in vendar mora vlada imeti za-se večino, sicer obtiči vladni voz ter ne more ne nazaj, ne naprej.

Ob uri, ko to pišemo, še ni znano, kam da se grof Taaffe obrne, vendar se zatrjuje, da ne na stran nemške levice. Nam še pa to ni čisto gotovo. Bodi pa poslednje, kakor že koli, toliko smemo reči, da so naši poslanci storili modro, ko se niso dali izvabiti, naj se mladočeskim poslancem na ljubo odločijo za »jugoslovanski klub« — za ničlo v drž. zboru in sploh pri državnem vozu.

Še enkrat o volitvah v okr. zastop Gornje-radgonski.

Na Martinovo sešlo se je po naključbi nas nekoliko kmetov, pa smo se razgovarjali o raznih rečeh, ki se v sedanjem času po svetu godijo, cesar vsega v prejšnjih letih ni bilo. Se vé, da je pri tej priliki bil tudi golč o tem, kar nam vedno toliko težave dela, t. j. o velikih dačah, ki nas leto za letom hujše tiščijo. Pošten sosed Andraž je pravil: Ravno včeraj so mi prišle zopet v roke stare dačne knjižnice mojega pokojnega dedeka, Bog njim daj dobro, pa sem jih primerjaval s sedanjimi svojimi, in prepričal sem se, da moram zdaj še več, ko štirikrat toliko plačevati, kakor se je poprej odrajtaval. Kam bomo za božjo voljo prišli, če bode šlo tako naprej? Moj dragi, oglasi se Jakob, cesarsko dačo še bi kakor tako zmogli, ona še ne raste tako nagloma in njo nosimo brez mrmranja v davkarijo, samo oni nesrečni vsakovrstni »cušlogi«, teh se je bojati! —

Če bodele tako zaslepljeni, pristavi nekaj bolj srdito stari Mihael, pa si v okrajni zastop zopet izvolite take možakarje, kakor je Orehovski »fajerberhotman« in njemu podobne nemškutarske kričace in larmaže, bode se na okrajni račun plačeval še »fajerbercušlak«, »šulverajncušlak«, »südmarkcušlak« in druge take lepe reči.

Gasilna društva, prevzame zopet Jakob besedo, so sicer zares lepe in koristne naprave, dokler ostanejo svoji prvotni nameri verne, namreč bližnjemu v nesrečni uri prinesiti pomoč in tolažbo. Kedar pa se take naprave ustanovijo že z glavnim namenom, da se po njih širi nemčurjenje in nemškutarija, tedaj postanejo z večinoma malopridne igrače žejnih »guthajlarjev«. Pri nas na deželi je samo treba pogledati napise na shrambah gasilnega orodja, in že se zna, kaj je prav za prav bil glavni smoter ustanovnikov dotičnega društva. Resnobno požarno društvo, kateremu je glavna namera ogenj gasiti, ne pa osušenih govtov, ima na svojih shrambah navadno napis: »Bogu v čast, bližnjemu v pomoč!« in podoba sv. Florijana. Temu nasprotno pa je v Orehovcih z velikimi pismeni nacihrano: »Feuerlösch-Requisiten-Depôt der freiwilligen Feuerwehr Nussdorf«. Tako si ga je dal napraviti na naše stroške »hopman« Wratschggo, brž ko ne največ zategadelj, ker misli, da bode s tem se v Radgoni najbolj prikupil svojemu generalu, onemu »štramtajč« nebodigatreba, ki se vsakemu gasilnemu društvu prišonja, pritepe in siloma pripše, ter par svojih pristašev in pomagačev podučuje, kako lepa je pač nemška komanda, kako gladko in sladko je po vadbah na občinski račun ponočno guthajlanje. —

Moji dragi, oglasi se zdaj vedno na šalo pripravljani Vido, jaz sicer ne dvojim, da one tri »cušlage«, koje je Jakob omenil, dobimo po plečih, če si Wratschggo in njegovi pomagači pridobijo večino v okrajnem zastopu; naproti temu pa itak ne smemo pozabiti, da W. le tudi dobro gospodari, saj veste, koliko se je poprej črnila zastonj potrošilo. Dokler še je namreč bil dr. Goricki okrajni načelnik, dobivali smo pozive k sejam vselej v slovenskem in nemškem jeziku. Njegov naslednik, naš ljubeznjivi Wratschggo, pa je modra glava, zato ne da toliko črnila zapravljati. On namreč vé, da »pecirsk-fertrelinge« morajo »šparati«. Zato je ukazal: »Ajnla-dinge k zieingam« ni treba več v dveh »šprahah« pisati, naj se samo nemški pišejo! Kateri tepec pa ne razume, kaj mu naš gospod »obman« Wratschggo nemški naznanjajo, ta naj gre »lerara« ali »popa« prašat. Po teh besedah šaljivega Vida nastane po vsej hiši dolgo-trajno, veselo krohotanje.

Še dobre pol ure smejali smo se Orehovčanom in njihovemu napisu in razgovarjali še nadalje največ o volitvah, na zadnjič pa smo soglasno sklenili, naše čast. gospode duhovnike pri Sv. Juriju, pri Kapeli, Negovi, pri Sv. Petru in gospode pri okrajnej posojilnici po tem javnem potu lepo prositi, naj pozabijo na sitnobe in neprilike, ki so jih imeli prenašati s tem, da smo njih pri volitvah in tudi v okrajnem zastopu v časih morebiti preslabo podpirali, in tako nehoté protivnikom in kričačem k večini pripomogli. V stalni slogi bomo s pomočjo božjo golega sebišnjaka in vso njegovo zalego konečno pahnoli, kamor si je po svojem obnašanji in rovanji že davno zaslužil.

Več kmetovalcev iz Šentjurske okolice.

Cerkvene zadeve.

Sv. misijon v Skomrah na Pohorji.

Dne 12. listopada t. l. zavihrala je veselo ob enih popoldne prvokrat belormena zastava iznad zvonika farne cerkve Sv. Lamberta v Skomrah na visokem Pohorji. Grmeči topiči naznanjali so nam faranom že dolgo zaželeni prihod prečastitih gospodov misijonarjev — prišli so od Sv. Jožefa pri Celju gg.: superijor Franc Javšovec, Ant. Kovalik in Franc Kitak — v obhajanje prvega

sv. misijona pri nas. Vernikov natlačena cerkev vsprejela je preč. goreče oznanjevalce vere Kristusove, vsa znotrajno prenovljena ter z novimi venci in šopki ozalšana, kakor vsprejema tako rekoč vrla nevesta o poroki blagega ženina svojega.

Že vlani prenovil je po prizadetju našega, za dobro in lepo vnetega župnika, č. g. Jožefa Muha, pozlatar Ant. Pavlič iz Buč veliki altar in izmalal gornji del cerkve in letos dokončal je svoje delo ob godu sv. Lamberta, našega patrona, ko je vso cerkev okusno izmalal in stranska altarja in prižnico prenovil. Tudi je ta podobar kaj čedno napravil nam misijonski križ, prelepo podobo Lurske sv. Marije s tronom za procesijo in podobo sv. Jožefa, kateri podobi ste bili na praznik sv. Reš. Telesa slovesno blagoslovljeni, ter so ji belo oblečena dekleta med petjem lurskih pesmij v procesiji nosila. Veseli nas, da zamoremo opozoriti na to, da je podobar Ant. Pavlič, učenec rajnega mojstra Fantonija, po ličnosti in nizki ceni svojega dela zares priporočevanja vreden. Očitno hvalo izrekamo pa tudi o tej priloznosti kmečki hčeri Marjetici Zbičajnikovi in njenemu bratu Antonu, ki sta blagodušno te podobi na svoje lastne stroške oskrbela! Sv. lurska Marija in sv. Jožef bodita njima plačnika! V nedeljo, dne 13. listopada pa so po molitvi k sv. Duhu vstopivši na prižnico preč. g. superijor Franc Javšovec razveselili v srce nas farmane že s svojim milim pozdravom: »Pax vobis; nolite timere; benedicite Deum!« to je po slovenski: »Mir vam bodi ne bojte se, hvalite Boga!« (Tob. 12), in do 20. novembra do nedelje popoldne odpirali so v sv. gorečnosti in nedopovedljivim trudom po svojih živih, jedernatih pridigah in v spovednicah, nam zbranim farmanom vsem, pa tudi mnogim ptujim iz bližnjih župnij, iz Zreč, Sv. Kunigunde, iz Vitanja in drugih, nebeske zaklade, ter delili po sv. zakramentih izveličavne blagre. Udeležitev farmanov nas in drugih bila je nepričakovano obila in vsestranska tako, da ako bi bili še trije ali štirje spovedniki na pomoč, bi menda bili imeli zadnje dela dovolj. Ljubi Bog, daj le vsemu temu svoj nebeski blagoslov in nam vsem farmanom nepretrgljivo stanovitnost v našjih storjenih dobrih sklepih! Prečastitim gg. misijonarjem pa bodi od nas vseh vselej tisočera zahvala in od vsmiljenega Jezusa obilno plačilo v svetih nebesih! Res, bili smo že v strahu skoraj, da bi nam ne vlegnila ovirati sv. misijona nevarnost tu pa tam moreče kolere, pa upanje dajala nam je okoliščina, da je v Skomrah letos izvanredno zdrav svet; kajti v naši fari, ki šteje, se ve, da le okoli 600 duš, imeli smo celo leto do zdaj le samo enega mrliča, namreč dne 21. septembra, ko smo v žalosti pokopali jako pridno učenko, Mićko Sevšekovo; od 10. listopada lanskega leta pa do tistega dneva ni bilo mrliča pri nas; kaj ne, da je to nekaj izvanrednega? —

Zdaj po končanem sv. misijonu pa željno pričakujemo še druge dušne paše, namreč dobrega branja, ki ga bomo menda skoraj dobili v Mohorskih bukvah, kojih dobimo letos skoraj v vsako hišo, posestnikov nas je le 42; udov Mohorske družbe pa je naraslo letos število na 41, vlani nas je bilo 33, prejšnja leta le po pet do osem. Tudi mi tukaj na najvišem Pohorji radi prebiramo koristne bukve, da ne zaostajamo predaleč za drugimi, ter se pri mičnem branju radi spominjamo nam tukaj nepozabljenega »pevca Pohorskega«, Jurija Vodovnika, ki je, vlani pred sto leti, tukaj rojen, pozneje tako mične pesmice zlagal; noter do svoje smrti, 19. grudna 1858, je rad katero pobožno, pa tudi kakšno šaljivo vmes zapisal in zapel in s tem nas svoje rojake menda nehoté k branju spodbujal. Končno izrekamo po svoji dožnosti tudi najprisrčnejšo zahvalo našemu častitemu gospodu župniku za ves njihov trud in mnoge